

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2267/2025-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Renata Blažekovića iz Zagreba, Motovunska 23, OIB 94644233338, kojeg zastupa odvjetnik Damir Rudeš iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke iz Zagreba, Jelačićev trg 10, OIB 92963223473, kojeg zastupa odvjetnica Sanja Porobija iz Zagreba, poradi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 10. rujna 2026. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zamjenika opunomoćenika tuženika, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuju su ništetnim dijelovi odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3210791640/07 od dana 11. rujna 2007.godine sklopljen između tužitelja Renata Blažekovića kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao Kreditora, kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovi jednostrane odluke banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

II Utvrđuju se ništetnim dijelovi odredbe iz 7. Ugovora o kreditu broj 3210791640/07 od dana 11. rujna 2007.godine sklopljen između tužitelja Renata Blažekovića kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao Kreditora, kojima je kao ugovorenu valuta uz koju je vezana glavnica naveden švicarski franak.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. platiti tužitelju Renatu Blažekoviću iznos od 10.256,08 EUR s zateznim kamatama tekućim od dana 1. listopada 2015.godine pa do isplate do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište,

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. naknaditi trošak parničnog postupka tužitelju Renatu Blažekoviću od 2.916,56 eura s zateznim kamatama od 30. rujna 2026. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15. dana.

V Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja Renata Blažekovića od 4.085,64 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 11. lipnja 2019. godine tvrdi da je s tuženikom sklopio ugovor o kreditu 11. rujna 2007. na 103.485,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate uz početnu kamatnu stopu od 4,38% godišnje promjenjivu, sukladno tuženikovoju Odluci o kamatnim stopama bez uručivanja općih uvjeta ili te odluke, koji kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima po istom tečaju u kunsjoj protuvrijednosti na dan plaćanja, poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. smatrajući da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa kao i valutna klauzula u CHF nišetna te zahtjeva stečeno bez osnove kao i razliku glavnice, sve kao u podnesku od 24. veljače 2026. godine tj. "I Utvrđuju su nišetnim dijelovi odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3210791640/07 od dana 11. rujna 2007.g. sklopljen između tužitelja RENATA BLAŽEKOVIĆA (OIB:49644233338) iz Zagreba, Motovunska 23, kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačke banke d.d. (OIB: 92963223473) Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, kao Kreditora, kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke Banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

II Utvrđuju se nišetnim dijelovi odredbe iz 7. Ugovora o kreditu broj 3210791640/07 od dana 11. rujna 2007.g. sklopljen između tužitelja RENATA BLAŽEKOVIĆA (OIB:49644233338) iz Zagreba, Motovunska 23, kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačke banke d.d. (OIB: 92963223473) Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, kao Kreditora kojima je kao ugovorenu valuta uz koju je vezana glavnica naveden švicarski franak.

III/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. (OIB: 92963223473) Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, da tužitelju RENATU BLAŽEKOVIĆU (OIB:49644233338) iz Zagreba,

Motovunska 23 , na ime preplaćenih mjesečnih rata zbog promjene kamatne stope i tečajne razlike isplati iznos od 14.341,72 EUR s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 1. listopada 2015.g. pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

IV/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. (OIB: 92963223473) Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, da tužitelju RENATU BLAŽEKOVIĆU (OIB:49644233338) iz Zagreba, Motovunska 23, naknadi trošak parničnog postupka s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 9. rujna 2019. godine prigovara zastari, tvrdi da je kredit konvertiran te je zbog toga nastao novi pravni odnos sukladno mjerodavnom propisu, na koji način su stranke riješile svoje pravne odnose u pogledu promjene valute, promjene kamatne stope, preplate i preostalog iznosa neotplaćene glavnice u eurima, predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška, podneskom od 12. listopada 2020. prigovara nedostatku aktivne legitimacije

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 11. rujna 2007. s dodatkom od 20. siječnja 2016., tuženikov dopis od 12. studenog 2015. s izračunom konverzije i informativnim sažetkom istog izračuna i pregledom otvorenih stavaka po kreditu 30. rujna 2015., prijedlog izmjene Ugovora o kreditu, nalaz trgovačkog društva KPMG d.o.o. nije posebice ocjenjivan jer sud određuje vještačenje, promet po kreditu, brojne presude koje je priložio tuženik nisu posebice navođene kao neodlučne, uvid u izvadak iz zemljišne knjige za zk.ul. br. 54 k.o. Sesvete Novo, prikaz efektivne kamatne stope, pregled promjena kamatnih stopa i promet po kreditu, preslušao tužitelja, uvid u izvadak zk.ul. br. 20 k.o. Sesvete Novo, odredio računovodstveno vještačenje.

4. Tužbeni zahtjev je djelomice osnovan.

5. Kako je tužitelj u odnosu na tužbu prvo preinačio istu podneskom od 26. svibnja 2025., čemu se tuženik protivio podneskom od 18. rujna 2025, a sud dopustio preinaku na ročištu 2. listopada 2025, te je opet tužitelj preinačio tužbu s povećanjem tužbenog zahtjeva podneskom do 24. veljače 2026., čemu se je tuženik protivio podneskom od 3. ožujka 2026., sud ocjenjuje da u ovoj pravnoj stvari nedopuštanjem preinake tužbe bi tužitelju bila nametnuta ograničenja prava na pristup sudu i pravičnog suđenja zajamčenoga odredbom čl.6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (NN-MU-18/97-1/06). Naime u svakom pojedinom slučaju primjenom ispitivanja razmjernosti je potrebno utvrditi je li ovakvim ograničenjem preinake tužbe do zaključenja glavne rasprave narušena sama bit toga prava tj. dolazili do kršenja prava na pristup sudu. Tako u slučaju kad tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe ne raspolaže svima odlučnim činjenicama potrebnim za postavljanje konačnoga tužbenog zahtjeva, s obzirom da je to objektivno nemoguće bez pribave potrebnih isprava za računovodstveno vještačenje i samog vještačenja, već je istom tada moguće saznati sve odlučne činjenice vezane za visinu tužbenog zahtjeva kojeg tuženik osporava, pa slijedom toga nedopuštenje preinake tužbe koje je uslijedilo odmah nakon pribave potrebnih isprava i vještačenja ne bi bilo razmjerno tom legitimnom cilju iz odredbe čl.190.st.2. Zakona o parničnom postupku i dovelo bi do kršenja prava na pristup sudu. To stoga jer je legitiman cilj zabrane preinake

tužbe nakon zaključenja glavne rasprave ako ima njegove krivnje zapravo onemogućavanje zloporabe postupovnih prava radi ubrzanja parničnog postupka, a postavljanje tužbenog zahtjeva u novčanom dijelu odmah nakon pribave potrebnih isprava i provedenog vještačenja, koje je zasnovano na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ne utječe na dužinu trajanja postupka, dočim nedopuštanjem preinake tužbe može tužitelj podnijeti samo novu tužbu za preostali dio zahtjeva naznačene vrijednosti predmeta spora u tužbi, što nepotrebno uzrokuje nove troškove te se izlaže prigovoru presuđene stvari li može bitne zastare što opet dovodi u pitanje ostvarenja tužiteljeva prava to je za njega prekomjeran teret. Kako je tužitelj preinačio prvi put tužbu nakon dostave potrebnih isprava za vještačenje, a drugi put nakon provedenog vještačenja, to je sud ocijenio da su preinake dopuštene, jer tužitelj tako nije mogao postupiti bez svoje krivnje do zaključenja prethodnog postupka, a i svrhovito je za konačno rješenje odnosa među strankama.

6. Nije prijeporno da su parnične stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu od 11. rujna 2007. godine na 103.485,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate s redovnom kamatom u skladu s tuženikovom odlukom o kamatnim stopama koja početno iznosi 4,38% godišnje s rokom otplate od 17. godina radi kupnje stana u Sesvetama, kč.br. 3661/103 k.o. Sesvete, zk.ul. 8317, zk.č.br. 2293/13 te se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po istom tečaju na dan plaćanja kao i da su 20. siječnja 2016. sklopili dodatak tom ugovoru po kojem je neotplaćena glavnica kredita u CHF 47.324,17 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB 30. rujna 2015. 518.840,08 kn dočim je utvrđena preplata na taj dan bila 33.935,04 kn, koja preplata se koristi za otplatu budućih 130 obroka, što je utvrđeno i uvidom u te isprave.

7. Prijeporni su ništetnost, osnovanost i visina tužbenog zahtjeva te zastara.

8. Glede promjenjive kamatne stope, ovdje treba primijeniti odredbe čl.96-102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i 79/09), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

9. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u obrazloženju svoje odluke poslovni broj RevT-249/14 od 9. travnja 2015. godine u kojem je Udruga Potrošač- Hrvatskih savez udruga za zaštitu potrošača tužila banke radi zaštite kolektivnih interesa, a povodom revizije na odluku Visokom trgovačkog suda posl. br PŽ-7129/13, u dijelu o ugovaranju kamatnih stopa navodi kako pojmovi koje banke koriste u svojim odlukama, uključujući i dio koji se odnosi na promjenjive kamatne stope i način njihova obračuna, visoko stručna i samim tim razumljiva isključivo onim osobama s ekonomskom naobrazbom te koje se bave bankarskim poslovanjem, dočim je za prosječnog potrošača takva terminologija apsolutno nerazumljiva, tj. da unatoč tomu što su odluke tuženih banaka koje su uređivale pitanje promjenjive kamatne stope, uključujući i razloge koji utječu na njenu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja (odluke su potrošačima bile dostupne u poslovnicama tuženih banaka), nisu im mogle biti razumljive, dočim razlozi za promjenjivost kamatnih stopa, kako su prikazani u odlukama tuženih banaka se zaista ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatnih stopa tijekom razdoblja trajanja kredita.

10. Nije prijeporno da je tuženik sastavio ugovor o kreditu.

11. Iz navedenog obrazloženja presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske proizlazi da je takvo unošenje neodređene formulacije glede promjenjivih kamatnih stopa u ugovore o kreditu suprotno načelima obveznog prava jer je tim od samog početka ugovornog odnosa korisnik kredita tj. potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku tj. trgovca, budući je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivima kamatnim stopama bila takva da je na osnovi njih tužitelj jedino mogao znati kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dočim nije bilo moguće ocijeniti zašto, kako i na osnovi čega te u kojem smjeru će se tijekom kreditnog razdoblja te kamatne stope kretati, a ponajmanje je tužitelj na to mogao utjecati.

12. Na osnovi takvih ugovornih odredbi i nedostatka jasno definiranih parametara za promjenu kamatnih stopa, koji bi bili razumljivi prosječnom potrošaču, osim kamatne stope koja je bila navedena u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena niti određiva te je sadržaj takve ugovorne odredbe bio nejasan i nerazumljiv tužitelju. Nije prijeporno da je tuženik obavještavao tužitelja o promjeni kamatnih stopa, ali tužitelj nije bio upoznat s parametrima koji dovode do tih promjena, a i one odluke o kamatnim stopama koje je dostavio tuženik su nerazumljive na isti način prosječnom potrošaču, u što spada i tužitelj po svom zvanju i zanimanju - profesor tjelesne i zdravstvene kulture, u vrijeme sklapanja ugovora.

13. Sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj presudi jest da su banke kao visokospecijalizirane novčarske ustanove, kojim je predmet poslovanja plasiranje potrošačima raznih novčarskih proizvoda, bile dužne odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti se koristi njihovim uslugama, ali ne na potrošačevu štetu te je znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju u odnosu na znanje o tim poslovima prosječnog potrošača nadmoćno pa isti sud smatra da upravo zato su banke bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i upozoriti ga na parametre o kojima ta stopa ovisi u budućem razdoblju, a nema dokaza da je tuženik to činio u predmetnom razdoblju, zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o takvoj svoti iz unaprijed sastavljenog standardnog ugovora, koja je stopa onda potrošačima ostala nerazumljiva.

14. Slijedom toga sud prihvaća tužiteljev iskaz kao životan i uvjerljiv, a kako je po zanimanju bio profesor tjelesne i zdravstvene kulture, nije ni mogao znati sve ove ekonomske čimbenike.

15. Nadalje, ugovorne kamate u ugovoru o kreditu sadržajno su naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje novčanih sredstava koje mu banka odobrava na određeno vrijeme uz obvezu vraćanja tog novca te u vrijeme i na način kako je ugovoreno, slijedom čega ugovorna kamata mora biti određena tj. određiva u smislu odredbe čl.269.st.2. i čl.272. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), a sam ugovor o kreditu je dvostrani pravni posao u odnosu na kojeg vrijede načela obveznog prava poput ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima,

dužnost suradnje, jednake vrijednosti činidbe, savjesnosti i poštenja te zabrane zloporabe prava. Slijedom toga je jasno da neodređena ugovorna odredba glede promjenjive kamatne stope kako je to učinio tuženik jest suprotna navedenim načelima obveznog prava jer je od samog početka ugovornog odnosa tužiteljica kao potrošač dovedena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca, jer je ta odredba bila takva da nije omogućavala potrošaču procjenu, niti približnu, kako će se ta kamatna stopa kretati pa slijedom toga ta promjenjiva kamatna stopa nije bila određena niti odrediva, dočim prosječnom potrošaču objektivno takav sadržaj nije mogao biti niti bio razumljiv pa takva ugovorna odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama potrošača i trgovca, usuprot načelima obveznog prava.

16. Slijedom toga je navedena ugovorna odredba utvrđena ništetnom u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu u skladu s Odlukom o tužnikovim kamatnim stopama, primjenom odredbe čl.102.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl.322.st.1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl.323.st.1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl.324. st.1. istog Zakona ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena kamatna promjenjiva stopa nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit za kupnju stana kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl.324.st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl.324.st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništetnost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

17. Glede valutne klauzule, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2221/18 prihvatio obrazloženje Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojim je utvrđeno da nije bilo pojedinačnih pregovaranja o ovoj ugovornoj odredbi te da potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj upravo zato jer ju je unaprijed sastavio trgovac tj. tuženik pa slijedom toga ovaj sud ocjenjuje da nije moguće to tumačiti kao pojedinačno pregovaranje. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo tj. da je u njoj izložena konkretna djelovanja i učinci te rizici koji utječu na kreditnu zaduženost, sve uz predočenje točnih kriterija razumljivih prosječnom potrošaču bez stručnoga znanja a da bi potrošač mogao procijeniti svoj rizik i opseg svoga zaduženja cijelo vrijeme trajanja ovoga ugovora o kreditu a po ocjeni ovog suda to nije učinjeno ni na koji način. Konačno, banke pa i tuženik su trebali obavijestiti potrošača tj. tužitelja o svim rizicima koje tužitelj prihvaća sklapanjem ovakvog ugovora s valutnom klauzulom ili ih uklopiti u sadržaj tog ugovora o kreditu, kako bi potrošač tj. tužitelj mogao razumjeti što mu donosi ova ugovorna odredba i odlučiti sam o tomu, sve sukladno obvezno pravnom načelu savjesnosti i poštenja, što banke tj. tuženik nije učinio premda sami trgovci tj. banke jesu znali te rizike. Sve to uz činjenicu da tada nije bilo propisano kako banke moraju u vrijeme pregovaranja obavijestiti potrošača o nekim konkretnim činjenicama na osnovi kojih će prosječan potrošač moći procijeniti rizike valutne klauzule i odlučiti o svojim obvezama tijekom trajanja ugovora o kreditu, ali primjenom načela savjesnosti i poštenja postoji opća

dužnost svih sudionika obveznih odnosa učiniti sve da se u potpunosti postigne informirana suglasnost o svima bitnim čimbenicima namjeravanoga pravnog posla pa i tečajne razlike, tim više što je priroda i posebnost ove valute poznata bankama, a ne i prosječnom potrošaču koji nema stručnog znanja, što sve uzrokuje bitnu neravnotežu u njihovim pravima i obvezama. Dakle, banke znaju za rizik ugovaranja valutne klauzule u CHF-u i uvjeravaju potrošače da je ta valuta sigurna i često procjenjuju same da su potrošači kreditno sposobni samo za takav ugovor, što prosječnog potrošača bez toga stručnog znanja navodi na sklapanje ovakvog ugovora. Takvo postupanje uzrokuje neizvjesnost iznosa glavnice kredita i njegove cijene tj. kamata, jer je ovdje vezano za CHF, što nadalje dovodi do promjenjivosti bitnih elemenata tog ugovora, zbog tečajnih razloga, a banke znaju da je uz CHF vezan posebni rizik kao valute utočišta, ali utočište za bankovne obveze, a ne za potrošačeve te tako taj rizik preuzima potrošač bez svoga znanja, koji je k tomu potaknut na sklapanje ovakvog ugovora nižima kamatnim stopama, u početku, što je samo po sebi nepošteno. S duge strane pak prosječni potrošač u to doba jest bio načelno upoznat s valutnom klauzulom, ali je u opticaju bila uglavnom DEM tj. euro pa nije znao razliku pojedinih stranih valuta glede tečajnih rizika, slijedom čega nije znao niti razumio gospodarske posljedice ovih ugovora. Dakle, banke prihvaćaju samo opći rizik valutne klauzule a potrošač i taj rizik, ali i dodatni rizik poseban za CHF kao valutu utočišta, što banke kao stručne ustanove razumiju, a potrošači kao nestručni ne razumiju niti su svjesni da ne razumiju takve rizike pa misle kako su preuzeli samo opći rizik koji je vezan uz pojam svake valutne klauzule, a nitko im to nije objasnio niti im je druga strana tj. banka dala neko pravo koje bi potrošaču taj nedostatak nadoknadilo, s tim što treba reći da više kamatne stopa ispočetka nisu dovoljne, jer su i one vezane za CHF pa su posljedice u konačnosti iste, jer su i stope bile promjenjive. Sama činjenica da tečaj CHF-a nije stalno rastao, nije odlučna, jer navedena neravnoteža prava i obveza ugovornih stranaka nastaje samim sklapanjem ugovora bez pojedinačnog pregovaranja i informiranja potrošača o rizicima koje preuzima na sebe bez znanja is vijesti o neznanju tog rizika, a što sve vrijedi i za ovaj pojedinačni ugovor tj. parnične stranke. Slijedom toga je i ova ugovorna odredba tj. valutna klauzula ništetna, a u oba slučaja ugovori o kreditu mogu opstati bez ovih ugovornih odredaba, kako je obrazloženo i za promjenjivu kamatnu stopu pa je slijedom toga i tužiteljev iskaz u tom dijelu prihvaćen zbog prethodno obrazloženih razloga.

18. U odnosu na tuženikove prigovore o primjeni navedenih presuda Vrhovnog suda, vrijedi odredba čl.502. C Zakona o parničnom postupku te taj prigovor sud ocjenjuje neosnovanim.

19. Nadalje, ono što tužitelj potražuje u novčanom dijelu tužbenog zahtjeva jest razlika između redovnih kamata obračunatih po osnovnom ugovoru o kreditu i onih redovnih kamata prama naknadnim tuženikovim Odlukama o kamatnim stopama te razliku u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF-a na dan stavljanja kredita na raspolaganje i svota koje je plaćala zbog rasta tečaja te valute, kao i razliku glavnice te je to jedina i pravilna mogućnost izračuna onoga što je tužitelj stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja.

20. Računovodstvenim nalazom i mišljenjem od 5. veljače 2026. godine je utvrđeno da je razlika između stvarno plaćenih anuiteta prema tuženikovom

obračunu primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na anuitete prema početnom otplatnom planu 2.656,97 eura, kao u točki 1. mišljenja, razlika anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita je 8.295,67 eura, kao u točki 2. mišljenja, razlika između stvarno plaćenih anuiteta po obračunu tuženikovom primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na one anuitete prema početnom otplatnom planu za koje je utvrđen manje plaćeni iznos je minus 489,98 eura, kao u točki 3. mišljenja, razlika glavnice je 4.085,64 eura, kao u točki 4. mišljenja, a zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene kamatne stope i tečaja do 30. rujna 2015. je 3.807,39 eura, kao u točki 5. mišljenja, čemu prigovara tuženik sadržajno u podnesku od 3. ožujka 2026. godine, a vještak otklanja na ročištu 10. rujna 2026. godine, jer je izračunao razliku preostale glavnice prema tuženikovu obračunu na dan 30. rujna 2015. godine i isti usporedio s iznosom glavnice po dodatku ugovora o konverziji te sud prihvaća nalaz i mišljenje kao stručno i obrazloženo, zasnovano na mjerodavnim ispravama u spisu te načinjeno sukladno sudsom zadatku o bitnim činjenicama, slijedom čega nije osnovan tuženikov prigovor na vještakovu metodologiju, upravo zbog razloga navedenih o načinu vještačenja kako je prethodno obrazloženo.

21. Nadalje treba reći da je sud uzeo u obzir navedenu presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18 sukladno odredbi čl. 502c Zakona o parničnom postupku.

22. Primjenom odredbe čl.3.st.1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača je sud utvrdio da je tužitelj bio potrošač, jer je i sama namjena kredita bila stambena te prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv tj. trebao mu je za kupnju stana te je po zanimanju u vrijeme sklapanja ugovora bio profesor tjelesne i zdravstvene kulture, dočim tuženik nije dokazao suprotno, premda je na njemu dokazni teret.

23. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan jer je upravo uvidom u izvadak za zk.ul.br. 20 k.o. Sesvete Novo utvrđeno da je tuženik kupio stan te je stekao vlasništvo u Ulici Brune Bjelinskog 3, u Sesvetama, sada kč.br. 3661/29, koja čestica je drugačija od one navedene u ugovoru o namjenskom kreditu (Kč.br.3661/103 k.o. Sesvete), upravo zato jer je osnovana nova katastarska općina u međuvremenu. Isto tako je uvidom u promet po kreditu utvrđeno da je tužitelj otplaćivao kredit, pače tuženik ga je zabilježio kao Renata, bez prezimena, dočim su 16. listopada 2007. i 9. lipnja 2009., zabilježene isplate kredita Zagrebačkom holdingu d.o.o. od kojih je i kupio tužitelj ovaj stan, te je prihvatljiv njegov iskaz u tom dijelu da je kredit otplaćivao putem trajnog naloga, a tuženik opet ne dokazuje suprotno.

24. Sada je prijeporno pitanje zastare.

25. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. Zakona o obveznim odnosima, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu,

poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13 lipnja 2014. godine, kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine, što je općepoznato, a posebice poznato strankama, a kojim presudama je utvrđeno da kamatne su kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništetnost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za valutnu klauzulu u odnosu na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine potvrđene u tom dijelu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine gdje Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom poslovni broj Rev-221/18 od 3. rujna 2019. odbio tužnikovu reviziju protiv navedene drugostupanjske odluke. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu je postala pravomoćna 13. lipnja 2014. godine donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 a ista prvostupanjska presuda je u dijelu ništavost valutne klauzule postala pravomoćna 14. lipnja 2018. godine kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 to sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl.388. i čl.371. Zakona o obveznim odnosima, budući je tužba podnesena 11. lipnja 2019. godine.

26. Također je neosnovan prigovor zastare za povećani tužbeni zahtjev naveden u tužnikovu podnesku od 3. ožujka 2026. godine. Naime, budući je tužba podnesena tijekom zastarnog roka kako je obrazloženo prethodno, to se primjenom odredbe čl. 241. Zakona o obveznim odnosima prekida zastara, a primjenom odredbe čl. 245, st 1. i 3. istog Zakona počinje teći iznovice od dana kada je spor okončan, a to još nije, već će biti učinjeno kada ova presuda postane pravomoćna te tužitelj ima pravo raspolagati tužbenim zahtjevom tijekom postupka, a suprotno bi bilo protivno čl. 6. navedene Konvencije.

27. Zatim je prijeporno kakav učinak ima ništetnost promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF-u po ugovoru o kreditu s obzirom da su stranke sklopile dodatak tom ugovoru, kojim su ispravile taj nedostatak, provevši konverziju u valutnu klauzulu u eurima, a u svezi s odredbama čl 323, st. 1. i . i 328. Zakona o obveznim odnosima.

28. Odredbom čl. 19.c Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje ZID ZPK) propisan je način izračuna konverzije kredita, te je stavkom 1. propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju

one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,

4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospeljelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate.

29. Iz sadržaja Dodatka Ugovora o kreditu na temelju kojeg je provedena konverzija ne proizlazi da bi tužitelj pristao slobodnom voljom niti da je sporazumno s tuženikom kako to tvrdi tuženik pristao da se iznosi uplaćeni s osnove ništetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je bila regulirana valutna klauzula uračuna u Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 30.09.2015. godine niti je tuženik na kojem je teret dokaza takvu činjenicu dokazao niti je predložio provođenje dokaznog postupka na takvu okolnost. Nadalje tuženik nije dokazao niti je predložio provođenje dokaznog postupka na okolnost utvrđivanja da bi se tužitelj odrekao svojih prava da ostvaruje pravo na povrat uplaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe ugovora o kreditu tj. promjenjive kamatne stope i valutne klauzule za koju ugovornu odredbu je utvrđeno odlukama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je ništetna. Ujedno sud

ističe kako odredbom čl. 19.c točka 4. ZID ZPK nije propisano da bi se uplate s osnova ništetnih ugovornih odredbi prilikom konverzije uračunavale u iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (čl.19.c.točka 4. ZID ZPK). U konačnici prema odredbi čl. 19.c. ZID ZPK točkom 1.-3. zakonodavac je propisao kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (točka 1.) dočim u točki 2. čl. 19.c. ZID ZPK zakonodavac propisuje da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu te u točki 3. čl. 19.c. ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

30. Nadalje rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 26. svibnja 2018. godine zauzeto je stajalište da i nakon sklapanja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverzije bio na snazi osnovni Ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke, a koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Imajući u vidu stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud je ocijenio kao neosnovane navode tuženika da tužitelj neosnovano zahtjeva isplatu s osnova ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli jer da je tuženik ništetne odredbe zamijenio novim odredbama provedenom konverzijom kredita.

31. Sud je imao u vidu i presudu Suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. godine u kojem je izraženo stajalište kako činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nepoštenim i ništavim te zamijenjene novim odredbama da bi se održao postojeći ugovor na snazi ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima. Nadalje ovaj sud je imao u vidu i izraženo stajalište Suda Europske unije u odluci broj C-452/18 od 09. srpnja 2020. godine u kojoj odluci se navodi „...da članak 6.stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelje usluga i tog potrošača, kojim se potonji odriče učinka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da to odricanje rezultat je slobodnog i informiranog pristanka potrošača...“. Nadalje se navodi „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 u vezi s točkom 1. Podtočkom (q) njezina Priloga, kao njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da:

- odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;..“

32. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos-1/19 od 04. ožujka 2020. godine, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u citiranoj odluci jedino odgovorio na postavljeno pravno pitanje glede ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, tako što je utvrdio kako takav sporazum ima pravne učinke, te je valjan i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu i promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pri čemu nije izrazio pravno shvaćanje o pravnim pitanjima koja su problematizirana te je Vrhovni sud Republike Hrvatske u obrazloženju istog rješenja između ostalog navodi da "...Vrhovnom sudu Republike Hrvatske nije omogućeno zauzimati pravna shvaćanja o pitanjima glede kojih odgovori ovise o posebnim okolnostima pojedinog slučaja (npr. jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita nakon sklopljenog sporazuma o konverziji)." Osim toga, isti sud je u obrazloženju gornjeg rješenja naveo i da "...bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima..."

33. Kako je prethodno navedeno imajući u vidu sadržaj Dodatka Ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i tuženik te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda za ljudska prava i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev 18/2018 i poslovni broj Rev-1096/2022 ovaj sud ocjenjuje da tužitelj osnovano zahtjeva povrat preplaćenih iznosa s osnove ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF-u. Sud ističe kako je prethodno navedeno i obrazloženo da tuženik na kojem je teret dokaza nije dokazao u tijeku ovog postupka niti je dostavio dokaz da bi se tužitelj odrekao svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtjeva povrat pretplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužitelju predočio i informirao ga o ekonomskim posljedicama koje za njega nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose pa i one koje je tužitelj uplatio na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

34. Nadalje prema mjerodavnoj praksi Suda Europske unije u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi mu pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno da je tuženik proveo konverziju kako je to propisano ZID ZPK, a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu stajališta Europskog suda za ljudska prava i Vrhovnog suda Republike Hrvatske tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužitelja informirao kako

uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta“) za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30.09.2015.godine niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljem. Slijedom navedenog sud je ocijenio kao neosnovane navode tuženika kako tužitelj je postavio zahtjev za povratom preplaćenih iznosa s osnova ugovora o kreditu koji nije više na snazi, a prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv.

35. To isto vrijedi i za promjenjivu kamatnu stopu.

36. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-457/2025-1 od 27. svibnja 2026. godine, sud ocjenjuje da ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu na osnovu jednokratne i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u odgovarajuće kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.a do čl. 19.e. ZID ZPK/15). Cilj ZID ZPK/15 nije bio otklanjanje posljedica nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

Sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu (Sporazuma o konverziji) potrošač svojom voljom nije pristao s bankom urediti posljedice ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF ili kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF (dalje ugovori u CHF) na način da bi iste otklonili za razdoblje koje je prethodilo sklapanju Sporazuma o konverziji. To nije bila volja niti banaka, a niti je ZID ZPK/15 to predviđao i propisao, a niti se korisnik kredita dobrovoljnim sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu mogao odreći prava koja mu pripadaju temeljem posljedica nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana sklapanja Sporazuma o konverziji. Tim Sporazumom samo je redefiniran ugovorni odnos između korisnika kredita i banke pro futuro i retroaktivno, ali time se nije rješavalo pitanje nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

To posebno iz razloga jer odredbe o valutnoj klauzuli ugovora u CHF u vrijeme provedbe konverzije nisu uopće bile utvrđene ništetnima u kolektivnom sporu (tek je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTSRH) broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena presuda Trgovačkog suda (dalje: TS) u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno između ostalog, da je tuženica povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući s istima ugovore o kreditima i koristeći ništetne ugovorne odredbe kojom je glavnica kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF, te je u odnosu na navedenu presudu odbijena revizija tuženice presudom ovoga suda broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019.).

Kod toga treba navesti da je u vrijeme donošenja ZID ZPK/15 i sklapanja Sporazuma o konverziji na snazi bila odluka ovoga suda broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. kojom je odbijena revizija tamo tužitelja i na koji način je u to vrijeme egzistirala pravomoćna odluka VTSRH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014 kojom je preinačena prvostupanjska odluka TS u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odbijen zahtjev za utvrđenje ništetnosti devizne klauzule u CHF. Tek nakon odluke Ustavnog suda RH broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015, U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. kojom je Ustavni sud RH djelomično usvojio ustavnu tužbu tužitelja u kolektivnom sporu te ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14-2 od 9.

travnja 2015. u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. došlo je do donošenja odluka navedenih pod 4.3. i konačno tek u rujnu 2019. do jasno izraženog stajališta Vrhovnog suda RH (dalje: VSRH) da je i devizna klauzula u Ugovorima o kreditu u CHF nepoštena i ništetna.

Stoga je potpuno jasno da ZID ZPK/15 nije mogao otklanjati posljedice ništetnosti devizne klauzule u CHF jer je ona u vrijeme donošenja tog zakona i posljedično tome u vrijeme sklapanja Sporazuma o konverziji bila pravomoćno utvrđena valjanom.

ZID ZPK/15 izvršio je izjednačavanje korisnika kredita u CHF s korisnicima kredita u EUR, ali time je samo djelomično provedena i restitucija koja pripada korisnicima kredita u CHF za razdoblje od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu pa do provedbe konverzije prema ZID ZPK/15, odnosno sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu.

Obzirom na navedeno također je potpuno jasno da nije prihvatljiva tvrdnja u odluci da su tužitelju kod sklapanja Sporazuma o konverziji na temelju ZID ZPK/15 uzeti u obzir svi preplaćeni iznosi na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, odnosno oni su uzeti u obzir, ali samo do onih iznosa koje bi tužitelj plaćao da je ima kredit u EUR.

Nije sporna zakonitost i provedba bilo kojeg dijela konverzije sukladno ZID ZPK/15 slijedom čega uopće nije bilo potrebno pozivati se u toč. 18. odluke na ogledni postupak i odluku Gos-1/2019 te odluku Ustavnog suda RH broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. Međutim, posljedice tako provedene konverzije nemaju utjecaj na ugovorni odnos na način da bi otklonile ili izmijenile učinke ugovora o kreditu do dana sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu, a samim time i učinke ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli koji proizlaze iz presuda povodom kolektivne tužbe radi nepoštenosti/ništetnosti promjenljive kamatne stope i valutne klauzule u CHF. Stoga potrošač/korisnik kredita u CHF koji je sklopio Aneks ugovora o kreditu ima pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi isključivo u odnosu na razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana provedbe konverzije sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu, a u vidu razlike preplate koja je dobivena konverzijom i one koja bi mu pripadala temeljem posljedica ništetnosti ugovora o kreditu u CHF. U toč. 21. obrazloženja odluke navodi se „Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 111. st. 1. ZOO)“. Takva tvrdnja i izraženo pravno shvaćanje svodi se na to da nakon sklapanja Sporazuma o konverziji treba uzeti kao da nikada nije postojao Ugovor o kreditu u CHF sa svim svojim pravnim učincima (pa tako i onim negativnim u vidu enormnog povećanja tečaja i stvaranja dužničke krize) u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora pa do sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu.

Toč. 21. obrazloženja odluke neprihvatljiva je s aspekta primjene prava RH i dosadašnje sudske prakse VSRH. Naime, VSRH je u svojoj odluci Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. jasno izrazio pravno shvaćanje da se može isticati ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi iako je ugovor prestao važiti ili je raskinut. U konkretnom slučaju osnovni ugovor o kreditu nije prestao važiti niti je raskinut, već je samo redefiniran u pogledu valute obveze. Ne radi se o nikakvom *lex specialis* kod ZID ZPK/15 koji bi derogirao opće odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne

novine“, broj 35/05-155/23), iz čl. 323. st. 1., 324. st. 1. te 1111. st. 1. i 1115. ZID ZPK/15, kao što je ranije navedeno, već je to zakon čiji je cilj bio otkloniti dužničku krizu, a ne rješavati pitanje nepoštenosti i ništetnosti iz osnovnog ugovora o kreditu, a što nije niti mogao jer u vrijeme njegovog donošenja devizna klauzula uopće nije bila ništetna. Potrošač/korisnik kredita u CHF koji je prihvatio konverziju jednako je trpio do dana konverzije enormno povećanje tečaja CHF kao i potrošač/korisnik kredita u CHF koji nije mogao sklopiti Sporazum o konverziji ili nije želio (ovih zadnjih je bio zanemarivi broj).

U toč. 22. odluke navodi se „Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.“ Smatram da je takav zaključak potpuno pogrešan iz svih do sada navedenih razloga, ali i iz razloga jer on implicira da su takvi potrošači slobodno i informirano učinili valjani izbor i zapravo se pristali odreći eventualnih potraživanja na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF.

Zaključak i pravno stajalište iz toč. 22. odluke „o slobodnom i informiranom izboru“ je neprihvatljivo obzirom na sve okolnosti u vrijeme donošenja ZID ZPK/15 i sklapanja Sporazuma o konverziji. Tada je potrošaču bilo poznato da je promjenljiva kamatna stopa ništetna, da je devizna klauzula u CHF valjana i da je potpuno neizvjesno hoće li Ustavni sud RH intervenirati i ukinuti tadašnju odluku VSRH, a također mu je vrlo dobro bilo poznato da je zbog rasta tečaja u teškoj financijskoj i životnoj situaciji. Nikako ne mogu prihvatiti da je u takvim okolnostima potrošač i korisnik kredita „slobodno, informirano i valjano prihvatio Sporazum o konverziji“. Nije prihvatljivo ni obrazloženje dijela točke 22. obrazloženja, koje glasi:

„Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.“ Upravo suprotno takvim navodima, na taj način je za isto razdoblje trajanja negativnih posljedica kredita u CHF za dvije kategorije korisnika kredita (koji nisu sklopili Sporazum o konverziji i koji su isti sklopili) provedena različita restitucija u odnosu na nepoštene i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu. Jedni su dobili potpunu restituciju u skladu s čl. 1111. st. 1 i 1115. ZOO, a drugi su izjednačeni sa korisnicima kredita u EUR i ovom odlukom im je priznata samo zatezna kamata na preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF. Time su korisnici kredita u CHF koji su prihvatili konverziju nejednaki pred zakonom i sudovima i „zapravo su kažnjeni“ jer su donijeli jedinu moguću i razumnu odluku i prihvatili Sporazum o konverziji.

Neodrživost obrazloženja iz odluke u vezi nejednakosti pred zakonom i sudovima najbolje pokazuje ustaljena i stabilna praksa VSRH koja korisnicima kredita u CHF

koji nisu proveli konverziju i koji su tužbama zatražili restituciju temeljem čl. 1111. st. 1. i 1115. ZOO zbog nepoštenih i ništetnih odredba Ugovora o kreditu u CHF nije uspostavila pravičnu ravnotežu sa korisnicima kredita u EUR, već im je dosuđivala punu restituciju prema početnoj kamatnoj stopi i početnom tečaju CHF sa zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

Toč. 23., 23.1. i 23.2. obrazloženja odluke uopće nisu od značenja za odluku u ovoj pravnoj stvari jer se navodi u tom dijelu obrazloženja odnose na zaštitu potrošača općenito na tržištu. Nadalje, navodi da se „zaštita potrošaču pruža unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu te da pravo potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo se ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga koje su u to vrijeme postojale na tržištu“ je potpuno pogrešna i neutemeljena. Drugim riječima, restitucija je jedino moguća na način da korisnici kredita u CHF koji su sklopili Aneks ugovora o kreditu izjednače s onima koji su imali kredit u EUR. Takvi navodi su neprihvatljivi i neutemeljeni iz najmanje dva razloga. Prvi je razlog naveden zbog stabilne i ustaljene prakse VSRH u vezi restitucijskih zahtjeva potrošača/korisnika kredita u CHF koji nisu proveli konverziju i kojima pravična ravnoteža nije uspostavljena izjednačavanjem s korisnicima kredita u EUR. Drugi razlog je vrlo jednostavan, jer se radi o ništetnosti odredaba ugovora i gdje je posljedica povrat svega danog na temelju takvih odredaba primjenom instituta stjecanja bez osnove (čl. 1111. st. 1. i čl. 1115. ZOO).

Odlukom proširenog vijeća VSRH od 27. svibnja 2026. djelomično je prihvaćena revizija tužitelja te je u odgovoru na pitanje zbog kojeg je tužitelju dopuštena revizija odgovoreno da istome pripadaju zatezne kamate na sve mjesečne preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF od sklapanja ugovora pa provedene konverzije. Dakle, priznaje mu se samo zatezna kamata, ali ne i preplaćena glavnica umanjena za priznatu preplatu u konverziji. Mišljenja sam da se radi o neodrživoj konstrukciji da se za isto razdoblje priznaje samo kamata, a ne i glavnica, i kada je potpuno jasno da je u konverziji priznat samo preplaćeni iznos kao da je korisnik imao kredit u EUR u istom razdoblju. Također bi proizlazilo iz obrazloženja odluke da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu na korisnika kredita ne utječe uopće činjenica kasnijeg utvrđenja ništetnosti devizne klauzule, a onda se ipak priznaju učinci odluke o ništetnosti devizne klauzule, ali samo za zatezne kamate.

Primarno pravo Europske unije proklamira visoku razinu zaštite potrošača što proizlazi iz odredbi čl. 4. st. 2. pod (f), čl. 12., čl. 114. st. 3. i čl. 169 Ugovora o funkcioniranju EU kao i čl. 38. Povelje EU o temeljnim pravima. Stoga je potrebno uzeti u obzir i relevantnu sudsku praksu Suda EU. Tako je Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, zauzeo pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštenih odredbi.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Prigovor da je u slučaju ZID ZPK/15 potrošač/korisnik kredita dobrovoljno prihvatio konverziju, nije od značaja iz razloga obrazloženih u toč. 4.12. iz kojih razloga jasno proizlazi o kakvoj se „dobrovoljnosti“ radilo. Navedeno se odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i

ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

Tvrdnja da je potrošač/korisnik kredita dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u suprotnosti je sa presudom Suda EU od 9. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita. Smatram da sve što je navedeno u ovom izdvojenom mišljenju predstavlja pravu kumulaciju razloga da se može zaključiti kako zakonodavac donošenjem ZID ZPK/15 to nije učinio.

Također je ovom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske dovedena u pitanje zaštita temeljnih ljudskih prava tužitelja iz čl. 14. st. 2, čl. 26. i čl. 29. st. 1. Ustava kao i čl. 6. st. 1. Konvencije, odnosno do kršenja jednakosti pred zakonom i sudovima te kršenja prava na pravično suđenje. Nejednakost pred zakonom i sudovima ogleda se u tome što je korisniku kredita za isto razdoblje priznata samo zatezna kamata na preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi temeljnog ugovora, a onima koji nisu mogli ili nisu htjeli prihvatiti konverziju priznaje se puna naknada i restitucija zbog istih nepoštenih odredbi temeljnog ugovora.

6.2. Na opisani način napravljena je diskriminacija korisnika kredita u CHF koji su prihvatili konverziju i za koje se odlukom od 27. svibnja 2026. zapravo vrši izjednačavanje s korisnicima kredita u EUR (priznaje im se samo zatezna kamata na preplaćene iznose zbog nepoštenih odredbi temeljnog ugovora), a to izjednačavanje nije učinjeno za one korisnike kredita koji nisu proveli konverziju već im je na temelju pravila o stjecanju bez osnove omogućena puna restitucija. Postavlja se pitanje za koga je onda donesena presuda u kolektivnom sporu o ništetnosti devizne klauzule u CHF tri godine nakon donošenja ZID ZPK/15? Prema odluci od 27. svibnja 2026. u ovom predmetu izgleda samo za minoran broj potrošača/korisnika kredita u CHF koji nisu imali pravo na konverziju prema ZID ZPK/15 (oni koji su mogli sklopiti Aneксе temeljnog ugovoru, a to nisu učinili je bio zanemariv broj). Na opisani način došlo je i

do povrede temeljnog prava na pravično i pošteno suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava i čl. 6. st. 1. Konvencije.

Stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije. Obzirom na navedeno, svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Stoga je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

Niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi. Tu je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora to bi trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi. Također se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli.

Potrošač dakle, bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenem tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnice i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

37. U odnosu na razliku glavnice, nije prijeporno da je konverzija provedena sukladno odredbi čl. 19.c Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tuženik je konvertirao glavicu kredita u CHF u kunske protuvrijednosti u valutu EUR te je potom primijenio na tako konvertiranu glavicu kamate na kredite. Tuženik je razliku preplaćenih iznosa koristio za zatvaranje budućih mjesečnih anuiteta. Kako tuženik nije konvertirao glavicu kredita u visini koja je utvrđena na dan konverzije već je konvertirao glavicu kredita u CHF koja je ugovorena i to na dan isplate kredita te kako tužitelj nije bio u obvezi vratiti konvertiranu visinu glavnice

utvrđene na dan konverzije u valuti CHF to tužitelj neosnovano zahtjeva isplatu razlike glavnice. U konačnici sud je u ovoj pravnoj stvari dosudio tužitelju preplaćene iznose tako da je primijenjen tečaj CHF na dan isplate kredita tijekom cijelog ugovornog razdoblja do dana konverzije pa kako su tužitelju dosuđeni preplaćeni iznosi prema početnom tečaju za CHF te kako je tuženik proveo konverziju sukladno ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju to tužitelj neosnovano zahtjeva preplaćeni iznos glavnice. Nadalje sud ističe da je tuženik primijenio visinu tečaja kako je propisano čl. 19.c. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju po točkom 7. i 8. koja glasi:

"7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovoga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovoga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovoga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača,

8. učinak konverzije utvrdi kao razlika:

– stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i

– iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka."

38. Kako je dakle tuženik proveo izračun prema odredbi čl.19.c. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju te kako nije bila obveza tuženika primjenjivati povoljniji tečaj pa je sud odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu, a ostali prigovori nisu obrazlagani kao nepotrebni.

39. Pri tome se ističe i da Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-I-3685/2015. i dr. od 4. travnja 2017.godine nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) kao i prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine" broj 102/15.). Ustavni sud Republike Hrvatske u svom obrazloženju u bitnom navodi ..."Ustavni sud, kada odlučuje o osnovanosti prijedloga za ocjenu suglasnosti osporenih odredaba ZID ZPK-a i Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama u konkretnom slučaju, ostaje pri svom stajalištu, izraženom u rješenju od 11. studenoga 2016., da su ZID ZPK i Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama posebni zakoni ne-sistenskog karaktera s trajnim učinkom kojima su uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja

neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita." (točke 17. do točke 33. rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske).

40. Samim tim, kad se uzme u obzir što obuhvaća ova tzv. razlika glavnice, kako je prethodno obrazloženo tj. u biti je to valutna razlika, nije osnovan prigovor zastare za taj dio zahtjeva, sve kako je obrazloženo za neosnovan prigovor zastare za samu valutnu klauzulu u CHF-u.

41. Sada je prijemna osnova i visina tužbenog zahtjeva te zastara za tzv. uglavničene zatezne kamate tj one na pojedinačne iznose preplate zbog ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF-u, računajući od dana plaćanja istih pojedinačnih iznosa do dana konverzije ugovora o kreditu.

42. Zatezne kamate kao sporedna tražbina može se samostalno utužiti tek po prestanku glavne tražbine što bi proizlazilo iz odredbe čl. 31. st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima koja propisuje da na dospelu, a neisplaćenu kamatu ne teče zatezna kamata te da se na iznos neisplaćene kamate može zahtijevati zatezna kamata samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njenu isplatu. U smislu citirane ili bilo koje druge zakonske odredbe nema zaprieke da se zatezne kamate utuže u apsolutnom iznosu uz glavni dug, time da na njih ne teku procesne kamate već zatezna kamata i dalje teče na glavno potraživanje te je stoga u tom dijelu ovaj dio tužbenog zahtjeva osnovan.

43. Osim toga, neosnovan je prigovor zastare tzv. uglavničene zatezne kamate. Ovdje se primjenjuje odredba čl. 225. Zakona o obveznim odnosima tj petogodišnji zastarni rok. Kako su isti nastali dne 20. siječnja 2016. godine, kada je sklopljen dodatak ugovoru o kreditu, a tužba je podnesena 11. lipnja 2019. godine, to je ovaj rok istekao 20. siječnja 2021. godine. No, ovaj dio zahtjeva je podređan, jer je glavna tražbina nastala zbog ništetnosti valutne klauzule u CHF-u te kako nije zastarjela glavna tražbina, tako nije ni sporedna, a sve kako je obrazloženo u odnosu na neosnovanost prigovora zastare za ništetnost te valutne klauzule.

44. Tako je sud u konačnici dosudio tužitelju razliku zbog promjenjive kamatne stope od 2.656,97 eura, zatim onu nastalu zbog valutne klauzule od 8.295,67 eura i razliku glavnice od 3.807,39 eura, a tužitelj je sam odbio utvrđenu preplatu od 4.503,95 eura (točka 6. mišljenja računovodstvenog vještaka) što je onda ukupno 10.256,08 eura, a odbijen je dio tužbenog zahtjeva za razliku glavnice od 4.085,64 eura.

45. Zatezne kamate teku od prvog dana nakon zakonski određenog dana konverzije, sve do isplate, po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda, a na parbeni trošak po odredbi čl. 151, st. 3. Zakona o parničnom postupku.

46. Na osnovi odredbe čl. 154, st. 2. Zakona o parničnom postupku, budući je tužitelj uspio s 71%, tužbenog zahtjeva, tuženik s 29%, a razlika je 42%, to je primjenom tbr. 7, 8 i 9 OT sud tužitelju priznao trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu, podneska 5.12.2019., 3.3.2020., 26.5.2025. i 24.2.2026. po 250 bodova, ostali podnesci od 10.1.2025., 3.11.2025. po 25 bodova nisu priznati kao nebitni jer su

Poslovni broj: P-2267/2025-27

njima dostavljane uplatnice, za ročišta 23.10.2020., 2.10.2025., 12.3.2026. i po 250 bodova, ročište 16.12.2019. 50 bodova što je ukupno 2050 bodova ili 4.100,00 eura, kao i ročište 10.9.2026. od 312,50 eura što je ukupno 4.412,00 uvećano za PDV od 1.103,12 eur, što je 5.515,62 eur, a 42% toga je 2.316,56 eur, uvećano za trošak vještačenja od 600,00 eur u cijelosti kao nužan za uspjeh u postupku, što je 2.916,56 eur.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz**POUKA O PRAVNOM LIJEKU:**

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćeniku tužitelja
- opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-ceb18**

Kontrolni broj: **011ec-c551a-e7266**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.